

Er is altijd iets te delen

Hand. 4: 32-37

Hand. 9: 26-28

Hand. 11: 19-26

Hand. 13: 1-4

Ik ben Barnabas. Jullie kennen mij natuurlijk uit de Bijbel en weten hoe ik de eerste jaren van de kerk heb meegemaakt en ook heb mogen zien hoe de kerk zich vermenigvuldigde door te delen – te delen van de overvloed van Gods genade, steeds maar weer delen, door woorden en door daden, van de goedheid en de liefde van God. En ik heb dat juist mogen doen voor heidenen zoals jullie – om te beginnen op Cyprus, waar mijn eigen ‘roots’ liggen, waar ik vandaan kom – en later in Syrië en in Turkije – in de tijd ver voor Erdogan, toen de Geest ons een geopende deur gaf.

Inmiddels zijn we weer een aantal jaar verder en ik wil graag met jullie eens terugkijken. Niet om mezelf centraal te stellen, absoluut niet. Want jullie weten natuurlijk allemaal dat mijn broeder en collega-zending Paulus geschreven heeft: ‘door de genade van God ben ik wat ik ben’ – nou, dat geldt ook voor mij. Het is alleen maar Gods genade, echt waar. Al wat ik ben, dank ik aan Hem. En dat zal voor jullie niet anders zijn, toch?

Hoe is het allemaal ook alweer begonnen? In die eerste tijd was het echt heel bijzonder in de gemeente. We hadden de uitstorting van de Heilige Geest meegemaakt, zagen hoe de Geest mensen tot bekering bracht. 3000 op die eerste dag, en daarna steeds meer en meer. Als gemeente waren we één. Een van hart en een van ziel – we hadden hetzelfde doel, dezelfde gerichtheid: het eren van het bijzondere verlossingswerk van God, Die Zijn Zoon had opgewekt uit de dood, om zo mensen met zichzelf te verzoenen, om dood en duivel te overwinnen, om het goed te maken, echt helemaal goed. En zo iets kun je natuurlijk niet voor jezelf houden, als God zo veel geeft in Zijn liefde, zelfs Zijn eigen Zoon. Dus dat deelden we met iedereen die het maar horen wilde – in Jeruzalem, in Judea, in Samaria, in het hele land eigenlijk.

En het Evangelie was niet het enige wat we deelden. Als gemeente hadden we ook onze spullen gezamenlijk. Niemand had iets voor zichzelf, niemand zei: dit is van mij. Alles was van iedereen. Aparte gedachte he? Dat het speelgoed van je vriendjes ook van jou is, of het huis of de auto van degene die naast je zit in de kerk. Ik zou zeggen: probeer het eens, deel je huis, deel je bank, deel je tuin, je eten, je leven. Ik ben benieuwd of je dan hetzelfde ontdekt als wij toen.

In die tijd heb ik trouwens ook mijn naam gekregen. Want eigenlijk heette ik gewoon Joses. Maar de apostelen zijn mij Barnabas gaan noemen. Barnabas betekent: zoon van vertroosting. Ik ben een mensenmens, als er ergens verdriet of pijn was, dan ging ik graag langs. Om te luisteren, om troost te bieden als het even kon. Door te wijzen op God onze

Trooster, Die onze tranen bewaart en Die op een dag al onze tranen zal afwissen. Door te wijzen op Jezus onze Hogepriester, Die zelf mens geweest is en weet waar wij doorheen moeten. En door ons vast te klemmen aan de belofte die Jezus kort daar voren gesproken had: "Ik ben met jullie, alle dagen, tot de voleinding van de wereld". Alle dagen. Dus ook deze dag. Ook als het een verdrietige of een nare dag is, een dag waarop je hunkert naar troost. Troost kun je trouwens niet alleen geven door over God te praten. Soms kun je het ook gewoon doen – door een arm om iemand heen te slaan, door bij iemand langs te gaan, door te laten merken dat je aan 'm denkt.

Ik heb in die tijd ook mijn akker verkocht en al het geld bij de apostelen gebracht, zodat zij het aan mensen die het nodig hadden konden geven. Delen van overvloed, weet je wel. Jullie hebben waarschijnlijk niet allemaal een akker, maar je kunt vast wel andere manieren bedenken om te delen, ook heel concreet te delen. Niet alleen delen van troost, delen van hoop, maar ook delen van je geld en van je spullen.

Ik zei net al dat ik een mensenmens ben, ik heb niet zoveel met spullen. En daarbij heb ik ook een zwak voor mensen die er niet zo bij lijken te horen. Dan denk ik: hoezo niet? Zij zijn toch ook gewoon mensen? En wat nog belangrijker is: zij zijn toch ook kostbaar in de ogen van God? Of als het om gelovigen gaat: zij zijn toch gewoon broeders en zusters? Hoewel, over dat laatste was ook wel een keer gedoe. We hadden natuurlijk ook vreselijk te maken gehad met vervolging – want het klinkt allemaal mooi en romantisch, die begintijd, maar op een gegeven moment was je je leven niet zeker. Echt niet. Er was een fanatiekeling, niet te geloven. Saulus van Tarsen. Hij heeft zoveel broeders en zusters omgebracht, echt heel verdrietig. Het waren vreselijke tijden. In die tijd had ik m'n handen vol als zoon van vertroosting, zal ik maar zeggen. Trouwens, even voor de duidelijkheid: je kunt ook dochter van vertroosting zijn he. Dan heet je Bathnabas.

Maar op een gegeven moment kwam die Saulus tot bekering. Maar ja, wat zouden jullie doen als er een fanatiekeling van IS voor je deur staat die een heleboel kelen van je broeders en zuster heeft doorgesneden? Die heel veel christenen om zeep heeft geholpen? En opeens zegt-ie: ik ben christen hoor, ik wil ook lid worden van de gemeente? Dan krab je je toch wel een keer achter je oor, dan denk je ook: laat maar even, misschien is dit een truc om binnen te komen, misschien is dit een smerige spionnenstreek – laat de AIVD en de IND eerst maar eens goed onderzoek doen. Ja toch? Nou ja, dat was dus precies wat er gebeurde. De apostelen geloofden die Saulus niet. Maar ik ben op een gegeven moment naar hem toegegaan. Gewoon in gesprek gegaan, geluisterd naar zijn verhaal. En ik ontdekte werkelijk het werk van God in zijn leven. God zelf had ingegrepen en hem helemaal veranderd. En ook hem de opdracht gegeven om zijn leven aan God te wijden als zendeling, om onder de heidenen over Jezus te vertellen. Dus toen heb ik Saulus onder m'n hoede genomen en hem geïntroduceerd in de kring van de apostelen. Ik kan er nu eenmaal niet goed tegen als mensen erbij bungelen, als ze niet gehoord worden of zich niet gezien of zelfs afgewezen voelen. Dat moet niet kunnen in de gemeente van Christus, vind ik. Is echt iets om alert op te zijn. Meer dan alert zelfs. Want als onze God overvloedig in liefde en in

ontferming is, dan wil je toch delen van die liefde? En dan ben je ook mild naar anderen toe. En weet je wat nu het bijzondere is? Daar word je zelf ook beter en blijer van. Dat weet ik ook uit eigen ervaring. Want op een gegeven moment – en we hebben dat net gelezen in de Bijbel – ontstond er ook een gemeente in Antiochië, ten noorden van Israel, in Syrië dus. Daar kwamen echt heel veel mensen tot geloof, en ook uit de heidenen, dus niet-Joden. Dat was eigenlijk heel opzienbarend, want we waren nog vooral gericht op onze volksgenoten. Soms moet je blijeren, zeg maar. In ieder geval: de apostelen in Jeruzalem hoorden van de groei in de gemeente van Antiochië en ze hebben mij erheen gestuurd. Ik kwam daar, en het was een jonge kerk, het was nog lang niet volmaakt. Maar ik zag de genade van God, en ik werd daar ontzettend blij van. Weet je, soms moet je dat een beetje oefenen, en trainen. Niet direct je mening klaar hebben, niet bedenken hoe jij vindt dat het moet en alles wat anders is gaan afschrijven. Dat niet. Kijk nou eens naar de genade van God zoals die zichtbaar wordt in het verlangen van je broeders en zusters, in hun leven, in hun woorden, in hun bestaan, ook als ze het net iets anders zeggen of doen dan jij dat zou doen. Die genade van God, als je die gestalte ziet krijgen, daar kun je niet anders dan blij van worden. En dan hoef je dus ook niet meer te zeggen: het moet zus en zo, in Jeruzalem zijn we gewend om het zo te doen. Nee, dan zeg je alleen tegen elkaar: blijf maar dicht bij de Heere Jezus. Put maar uit Zijn bron. Leef uit Zijn Woord. Laat je leiden door Zijn Geest. Dan komt het verder allemaal wel.

Weet je trouwens wat ik ook zo bijzonder vindt? Dat er dus ook altijd iets te delen valt, voor iedereen. Ook als je denkt: wat heb ik nu te delen? Maar je kunt je vreugde over delen over wat God doet in jouw leven, of in het leven van anderen. Of je kunt laten zien hoe groot Gods genade voor jou is, en de blijdschap daarover samen delen. Echt, er valt altijd iets te delen. Delen van geloof, delen van hoop, delen van liefde. Omdat je vruchten van de Geest van God ziet. In de levens van anderen, en soms tot je verwondering ook in je eigen leven. Daar ben ik zelf ook een beetje stil van, en tegelijk ben ik er God enorm dankbaar voor. Dat ik vrucht mag dragen voor onze Heiland. Want Lukas heeft over mij opgeschreven dat ik een goed man was, vol van de Heilige Geest en vol van geloof. Nou, wat denk je? Wat hebben die dingen met elkaar te maken? Was ik een goede en een gelovige man en wilde de Heilige Geest daarom in mij wonen? Nee, natuurlijk niet, het is precies andersom. De Heilige Geest vervulde mijn hart – trouwens, Jezus heeft zelf gezegd dat onze Hemelse Vader de Heilige Geest aan je geeft als je Hem daarom vraagt, dus als je niet zo vol bent, vraag Hem dan gewoon! – Want omdat de Geest mij vol maakte, kon ik ook vrucht dragen – want goedheid en geloof en liefde, dat hoort allemaal bij de vrucht van de Geest. Dus nogmaals lieve mensen, het is niet omdat ik hier nu even wil laten zien hoe goed ik wel niet ben, of hoe goed ik het gedaan heb. Het is juist dat God hiervoor gezorgd heeft in mijn leven – het is dankzij de genade van God.

En ik ben dan heel verwonderd dat God mij heeft willen gebruiken. Ook om op reis te gaan. Want op een gegeven moment zei de Geest in de gemeente dat Paulus en ik als zendelingen op reis moesten gaan. En dat hebben we toen ook meteen maar gedaan. Soms moet je

gewoon doen he, simpelweg doen wat God zegt. Dus we gingen samen op pad. Ik was de oudere, liep al het langste mee. Paulus was jonger, hij had mijn zoon ook wel kunnen zijn. En beetje grappig was ook wel dat mensen dat ook echt dachten. Want op een gegeven moment kwamen we in een plek waar de mensen dachten dat we goden waren, en toen wilden ze koeien met kransen aan ons offeren. Ze zeiden toen dat ik Zeus was, de Griekse oppergoed, en ze noemden Paulus Hermes, en Hermes is de zoon van Zeus. Dus vader en zoon.

Maar Paulus was heel goed in het verkondigen van het Evangelie, dat deed hij met kracht en met passie, en ik heb hem daar ook alle ruimte voor gegeven. Als oudere leider kun je soms ook gerust een stapje terug doen, en zien hoe jongeren het stokje overnemen. Misschien is je dat wel opgevallen bij het lezen, dat er eerst staat 'Barnabas en Paulus', maar wanneer Paulus vurig begint te preken, draait dat om in datzelfde hoofdstuk, vanaf dat moment wordt Paulus juist eerst genoemd. En dat is goed, een stapje terug doen, want het gaat tenslotte niet om mij of om mijn visie. Het gaat erom dat God gediend wordt, dat Zijn Koninkrijk gebouwd wordt, dat mensen Hem erkennen als hun Koning. Dat delen we toch ook, neem ik aan, dat zien we toch samen zo?

Helaas is het niet alleen een successtory die ik jullie kan vertellen. Ik heb ook fouten gemaakt. Ook een gelovige is niet volmaakt. En eerdere ervaringen van dienen en vruchtbaar leven zijn geen garantie voor gehoorzaamheid in de toekomst. Eén van mijn fouten is dat ik op een gegeven moment (net als Petrus) weer waarde ben gaan hechten aan de Joodse wetten en toen niet meer met de heidenen wilden eten. Dat was toen er Joodse broeders uit de gemeente van Jeruzalem in Antiochië kwamen. Nou woe-hoe, moest je net Paulus hebben. Die was furieus en die werd me toch fel! Dat was ook echt zijn sterke kant, dat hij voor waarheid ging, radicaal was. Maar hij had wel gelijk. De vrijheid in Christus was in het geding. Voor mij als iemand die vooral ook voor relaties gaat wel eens lastig, als je broeder voor waarheid gaat en radicaal is. Daar zijn we later ook echt op gebotst, en dat is wel heel jammer. Dat was voor onze tweede zendingsreis, toen we zaten te bakkeleien of we nu Johannes Markus zouden meenemen. Die was eerder naar huis gegaan, dus Paulus vond dat die dan nu niet weer zomaar mee kon. Ik vond van wel, ik geef iemand graag een tweede kans. En weet je, dat we er verschillend in stonden, dat we er anders naar keken, dat was natuurlijk het probleem niet. Dat is nu eenmaal zo, dat het Woord van God niet voor elke concrete situatie een duidelijke aanwijzing geeft. En dan kun je daar als broeders en zusters ook verschillend in staan. Maar wat wel het probleem was, was dat we het lieten knallen en verbitterd raakten. Dat had niet gemoeten. En achteraf denk ik nog wel eens: had ik dat niet anders kunnen doen? Had ik het niet kunnen voorkomen? Maar wat me dan ook wel weer troost, is dat God uit iets kwaads weer iets goeds kan laten voortkomen. Da's natuurlijk geen excuus, dat snap je ook wel. Maar onze fouten staan Gods plannen nooit in de weg. Want ik ben toen met Johannes Markus op reis gegaan, en Paulus ging met Silas op pad. Dus uiteindelijk werden er dubbel zoveel mensen met het Evangelie bereikt. Ik bedoel hiermee natuurlijk niet te zeggen: maak maar lekker ruzie, God zorgt wel voor een happy

end. Dat niet. Maar Gods kracht wordt wel in onze zwakheid volbracht, en zelfs door ons falen heen. Dat is toch wat ik geloof – en dat wil ik graag met jullie delen. En net als de broeders in Antiochië wil ik jullie aansporen om dicht bij de Heere te blijven. Laat dat je voornemen zijn, laat dat het enige zijn wat je hart zegt: Heer, ik wil U volgen, Heer ik wil dicht bij U zijn. Want U bent de bron van alle overvloed, en zonder Uw genade en de kracht van Uw Geest kan ik niet leven. Gebruik Mij in Uw dienst, Heere, zodat ik delen mag. Delen van overvloed, delen van geloof, hoop en liefde, om zo een zoon of dochter van vertroosting te zijn.

Ik wens jullie veel genade van God en de vervulling met Zijn Geest.

Barnabas